

[Chr. Christiansen.]

Nordsøkonvention, som nu efterhånden har år på sin bag, også snart kunne blive gennemført i praksis. Men såvidt det er mig bekendt, er der endnu noget tilbage. Det er beklageligt, at vi ikke kan få denne konvention ført ud i livet, da den betyder ganske overordentlig meget for det danske fiskeri. På den anden side er jeg helt klar over, at dens gennemførelse uden Vesttysklands medvirken kan være såre problematisk. Men jeg håber, der er en mulighed for at få konventionen for Nordsøområdet gennemført, fordi det for det danske fiskeri spiller en så afgørende rolle.

Jeg vil gerne med disse ord anbefale det forelagte forslag til rigsdagsbeslutning, og jeg skal ikke fremsætte noget ønske om udvalgsbehandling.

Damsgaard: Mit parti kan også anbefale dette forslag til rigsdagsbeslutning om godkendelse af den konvention, der blev vedtaget i Washington for nu snart to år siden, om fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav. Dens bestemmelser tilsigter jo at forhindre overfiskning i det fjerne farvand, et problem, der er analogt med det meget omtalte og allerede af den ærede socialdemokratiske ordfører nævnte: fiskeriet i de nærmere havområder.

I henhold til konventionen er det en aftale mellem de tre kontraherende lande, at der skal foretages en undersøgelse, beskyttelse og bevaring af fiskeriet i denne del af Atlanterhavet. De danske interesser er jo i særlig grad knyttet til det i tillæg til konventionen betegnede underområde 1: Davisstrædet og Baffinsbugten, altså hele havområdet ved Grønlands vestkyst. I konventionens artikel V bestemmes, at enhver kontraherende regering kan nedsætte et rådgivende udvalg, bestående af fiskere, skibsredere og andre, der har godt kendskab til fiskeriets problemer i det nordvestlige Atlanterhav. Har man fra dansk side tænkt derpå med henblik på fiskeriet i de grønlandske farvande, et fiskeri, der forhåbentlig og sandsynligvis står overfor et stort opsving og derfor må påkalde de danske myndigheders største interesse? Jeg ser, at man fra dansk side næppe ønsker at blive repræsenteret i andre underområder end det nævnte, de vestgrønlandske farvande, ikke i underområder omkring Labrador eller New Foundland. Det skal jeg ikke kritisere, men kunne det dog ikke meget vel tænkes, at danske fiskere i en nærmere fremtid også vil strække deres fangstområder helt derud?

Såvidt man kan se af artikel XI, stk. 3 c,

skal fællesudgifter udredes af de kontraherende lande ved en årlig betaling på 500 amerikanske dollars plus visse andele i forhold til antallet af underkomiteer, i hvilke de deltager. Kan der siges noget om dette sidste beløb, om det vil beløbe sig til noget betragteligt? Jeg forstod både på den nuværende og den tidligere fiskeriminister, at man vil kunne spare et beløb på den ordning, man har tænkt at gennemføre. Det kunne have interesse at vide, om man allerede på nuværende tidspunkt har nogen anelse om beløbets størrelse, om det er et betragteligt eller kun et mindre beløb — det sidste ville jeg anse for det sandsynligste.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale at stemme for forslaget til rigsdagsbeslutning om, at også Danmark ratificerer denne konvention. Jeg mener, vi må kunne tage den uden udvalgsbehandling.

Bøgholm: Det forslag til ratifikation af konvention om fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav, der er forelagt af den høje regering, angår en konvention, der har en ikke ringe international og national interesse. Da Huxley, en af det forrige århundredes største biologer, holdt åbningstalen ved den første internationale fiskerirudstilling i London 1882, brugte han det udtryk, at havets rigdomme er udtømmelige. Det vil næppe kunne siges at være en opfattelse, som tiden har bekræftet, det er tværtimod den almindelige opfattelse i dag, — en opfattelse, der føres frem med en ganske særlig styrke fra FAOs side —, at hvis der ikke gribes kontrollerende ind, vil det vise sig, at havets rigdomme er alt andet end udtømmelige, et forhold, der netop for den kommende tid må få en ganske særlig betydning, da der vel næppe kan være tvivl om, at en stigende folkemængde i stedse stigende grad må hente sin næring fra den store levnedsmiddelreserve, der ligger i havet, hvad der vel ikke kan undre, når man betænker, at havet dækker $\frac{3}{4}$ af jordkloden.

Tanken om en international kontrol er hverken fra i dag eller fra i går. Tanken kan føres tilbage til traktaten mellem England og Amerika 1818, og der er senere fra nordisk side — og der er grund til underhandlingerne her at mindes dette — gjort en ganske særlig indsats, en indsats, der begyndte, da kong Oskar den Anden af Sverige og Norge i slutningen af forrige århundrede indkaldte en konference i Oslo og Stockholm. Arbejdet med at tilvejebringe en international kontrol med fiske-